

[Paul Schlüter.]

komst og ikke indkomsten for året før. Men i alle tilfælde tror jeg, at det er forstandigt at gennemføre den ændring, ministeren har foreslået om, at kommunalbestyrelserne kan — de skal jo ikke — nedsætte eller afslå at yde boligsikring, dersom huslejen overstiger halvdelen af husstandens indkomst og forholdene i øvrigt taler derfor. Den praktiske virkning af dette forslag kan vi vel i øvrigt se nærmere på under udvalgsbehandlingen.

På grundlag af det, vi nu ved om, hvorledes ordningen har virket gennem sit første år, må det også være ganske rimeligt at foreslå, som ministeren gør det, at boligsikringsydelsen ikke kan overstige 8.100 kr. om året. Denne regel tror jeg vil bidrage stærkt til at undgå, at boligsikringen i enkelte tilfælde ligesom kan gå over gevind, men naturligvis må vi alle i udvalget også omkring dette spørgsmål nærmere se på, hvorledes udformningen i praksis vil virke. Jeg har forstået på boligministerens fremsættelse, at han er rede til at underkaste dette spørgsmål en nærmere afvejning under udvalgsbehandlingen.

Ellers er jo lovforslaget en, man kan kalde det teknisk-matematisk omformning, nødvendiggjort af det nye indkomstbegreb, og jeg tror, det er klogt, at ministeren har bestræbt sig for, at forskydningerne i den enkelte husstands boligsikring skal blive så små som muligt. Jeg anser det for en fordel, at man i forbindelse med omformningen opgiver det noget snørklede begreb „huslejerelationstallet“ og i stedet foretager en beregning direkte på grundlag af husstandens indkomst. Huslejerelationstallet er jo ikke ligefrem et popbegreb, og den nye ordning vil blive væsentligt enklere for befolkningen at forstå og at arbejde med, og det er en vigtig ting, når der skrives love.

De forslag til ændring af de to love om boligbyggeri, som ministeren har fremsat, går jo alene ud på en helt selvfølgelig regulering af indtægtsgrænserne i overensstemmelse med de ændrede skattelove. Disse forslag kan jeg lade passere uden en eneste kommentar.

Det konservative folkeparti er rede til at give alle 3 lovforslag en velvillig behandling. At behandlingen så i øvrigt må

og skal være hurtig, har jo sin begrundelse i, at den ajourførte boligsikringsordning må kunne virke allerede fra den 1. april i år.

Ib Thyregod: De 3 forslag, som her foreligger til behandling, er jo, som det er blevet nævnt, en revision af den i forbindelse med boligforliget gennemførte boligsikringsordning, den boligsikringsordning, som vi vedtog for ca. 1 år siden.

Princippet i boligsikringsordningen er vi fra venstres side helt enige i. Det, der her er sket, er jo det, at man har afløst de tidligere i mange tilfælde tilfældigt virkende tilskud — det være sig i form af renteløpser, driftstilskud eller på anden måde — med en mere socialt betinget ydelse, en ydelse til de familier, som på grund af deres indtægt kan have vanskeligt ved at overkomme udgiften til huslejen. Det var altså en behovsydelse, en social ydelse, som på denne måde blev gennemført i forbindelse med boligforliget.

Jeg vil også gerne fremhæve det børnevenlige i det boligsikringsprincip, vi dengang gennemførte, at der toges hensyn til antallet af børn, familiernes forhold i det hele taget set i forhold til de lejligheder, de boede i, og udgiften hertil, at der blev tale om særligt hensyn til pensionister, og at der gennem denne ordning i det hele taget blev skabt mulighed for en bedre fordeling af lejlighederne, navnlig inden for nybyggeriet.

Selv om vi dengang var helt enige i princippet, pegede vi allerede dengang på, at den praktiske udformning af boligsikringsordningen ikke var tilfredsstillende, og jeg tror, at udviklingen her har givet os ret. Det, vi pegede på i betænkningen af 24. februar 1967, var, at det grundlag, som boligsikringsydelsen skulle beregnes på, ikke var det aktuelle; det var et grundlag, som kunne ligge indtil 1½ år tidligere, uanset at der måske i mellemtiden kunne blive tale om sygdom, arbejdsløshed eller andre personlige forhold, der giver anledning til, at det ville være rimeligere med et andet indkomstgrundlag, og at dette kunne virke uheldigt socialt. Endvidere pegede vi også på, at den skattepligtige indkomst ikke altid var det rette begreb at anvende i relation til boligsikringsordningen. Der kunne være visse rettigheder, som det kunne være naturligt at give i skattemæssig henseende, såle-